

Геркулес та інші

Юрій Гундарів

Старому снилися леви...

З юнацьких років він пам'ятав ці хемінгвеївські слова. А от йому ніколи не снилися леви. Ніколи. Хоча все життя прожив по сусідству з цими гігантськими кішками. Вікна його однокімнатної квартири на останньому, п'ятому, поверсі обшарпаної хрущовки виходили спочатку на маленьку клітку зі старим напівлисим левом, а тепер — на просторий двох'ярусний вольєр, що скромно імітував дебрі Африки. Тут наразі мешкали молодий гривастий самець Геркулес і три його подруги — Христина, Дарина і Вілія.

Раніше вони з дружиною завжди по суботах ходили у зоопарк. Та що ж там ходити — якихось кілька кроків! А зараз, коли дружини не стало, а у нього геть відмовили ноги, всі новини, так би мовити, зі світу тварин йому приносила сусідка Настя, тоненька білявка, схожа на хлопчика, студентка-вечірниця біологічного факультету, яка підробляла у зоопарку майстром на всі руки. Приносила Настя, дякуючи Богові, не лише новини, а й продукти, чітко і вчасно оплачувала комунальні послуги, раз на тиждень прибирала квартиру, весело шарпаючи за шланг старенький пилосос. Що й казати — майстер на всі руки!

Ось і все, що у нього залишилось — леви і Настя. Настя і леви.

Щоправда, був у нього ще син... Наче вчора він спускав практично на руках — усі п'ять поверхів! — коляску. А слідом за ним із маленьким живим згортком у руках йшла ще зовсім юна дружина. Його жінка. Єдина...

Син, уже зовсім дорослий — лисуватий, огрядний, наче й не знайомий йому чоловік, — до її кончини раз на тиждень привозив на величезному чорному авто пакети з продуктами. А як дружини не стало, то з'являвся вже вряди-годи. Якось під вечір зателефонував: пробач, батю, але мені треба терміново валити звідси. Щось трапилось? — запитав він. Трапилось-трапилось — підтвердив син, і зв'язок одразу обірвався. Хоча він й не думав йому більше телефонувати: що тут незрозуміло — адже ніхто вже не відповість ...

Йому подобалося лежати по ночах і слухати крик левів. Ні, навіть не крик — ревіння!

Спочатку лунав високий голос. Потім, майже на терцію нижче, вступав більш глибокий тембр... А насамкінець — просто бас-профундо! Це були справжні баховські fugи. Уявляєте: вікно, що розмальовано прозорими, наче сльози, зорями і водночас левове багатоголосся?.. У ці хвилини він був саме той хлопчик, який колись стукотів по клавішах старенького "Вагнера" етюд Черні й з якоюсь неймовірною насолодою занурювався у феєричну нірвану Майн-Ріда і Жуля Верна...

Але з музикою якось не склалося. Все життя довелося просидіти у маленькій клітці планового відділу однієї скромної контори, що час від часу хронічно йшла під воду, з такою ж маленькою зарплатою... Проте жуль-вернівські леви, зрештою, повернулися. Тож як тут не дякувати долі за цей подарунок?!

Прокинувся він серед ночі у повному сум'ятті... Вперше у житті йому приснилися леви — білі граціозні тіні носилися по бездонному фіолетовому небу...

Він із трудом підвівся на ліктях і відчув, як по щоках котяться теплі струмочки. Сльози якоїсь безпричинної радості, розчулення, вдячності. І це вперше — від того дня, як його дружина пішла у засвіти...

Він навіть розсміявся якимсь чужим гортанним сміхом. Та раптом ліву частину грудей пронизало ніби розпеченою спицею. Він спробував було дотягнутися до телефона, який завжди стояв на тумбочці поруч. Але рука вже не слухалася його. А потім просто застигла у повітрі ...

Над ним літали величні білі леви — Геркулес, Христина, Дарина і Вілія.

Геркулес, Христина, Дарина і Вілія — справжні імена левів, що мешкають у Київському зоопарку.